

ujedinjenje pred licem smrti jedno je od najčvršćih ujedinjenja. Zato su u Sovjetskom Savezu neprestano bili prisutni potraga za narodnim neprijateljima i priprema za novi rat. Zbog toga Sjedinjene Američke Države prosečno svakih 5-7 godina organizuju novi lokalni rat. Pobjeda u takvom ratu, na svakoj tački zemljine kugle, donosi oreol nepobedivosti, snažne države, sigurnosti i prosperiteta. U toj pobjedi obavezno mora da postoji osećaj ispravnosti i tada će mehanizam objedinjenja naroda efikasno delovati. Poraz u ratu takođe je dobar: u tom slučaju se objedinjenje dešava automatski, intuitivno. Poraz je preteća opasnost. U slučaju poraza narod, osim okupljanja, može da primeni i takozvane nepopularne mere koje prete urušavanjem demokratije.

U Americi, koja predstavlja zapadnu demokratiju, nakon 11. septembra su uvedeni zakoni koji nisu postojali ni u totalitarnim režimima. Paganski sistem je osuđen na nasilje jer mu je u suprotnom nemoguće da očuva disciplinu. Međutim, današnji progres bez discipline znači samoubistvo. Proces „zatezanja matice“, će, po svemu sudeći, osnažiti u čitavom svetu.

Stvar je u tome što postoje spoljašnji i unutrašnji oblici protesta. Unutrašnja forma je neprimetna, nije agresivna. Čovek neće postati terorista, neće biti nasilnik, razbijati izloge, pljačkati ili ubijati. Uništenje će se pretvoriti u samouništenje: želje će početi da atrofiraju, smanjiće se unutrašnja energija. Homoseksualnost, depresija, samoubistvo i gubitak želje za potomstvom u principu su već započeli.

S ljudima se događa isto kao i sa životinjama. Zašto u zoo-loškim vrtovima ženke nemaju potrebu za razmnožavanjem? Isto tako, ono što se čini potpuno neobjašnjivim, čak i ako na svet dođu mladunci, ženke često odbijaju da ih hrane, osuđujući ih time na smrt gladovanjem. Šta se to događa sa životinjama? Zašto se uništava najvažniji mehanizam opstanka – nagon za produžetkom vrste?

Nauka to ne može da objasni zato što se orijentiše ka jednostranom, polovičnom načinu razmišljanja, u skladu s kojim

brže rasla i izgledala privlačno kao roba za prodaju. Nikoga ne iznenađuje činjenica što se privlačna crvena boja mesa norveškog lososa postiže pomoću specijalnih dodataka koji mogu da dovedu do gubitka vida. To je fizički otrov. Informacioni otrov je daleko opasniji. Program samouništenja, koji se akumulira u ribama lišenim borbe za preživljavanje, neminovno će se preneti na čoveka koji se njome hrani i uticaće na njegovo potomstvo.

Odjednom sam shvatio zašto je prestalo da mi se sviđa pileće meso. Kada kokoška, generaciju za generacijom čuči u mraku na farmi pilića, ne kreće se, nego samo jede, program samouništenja će se pojačavati sa svakim novim pokolenjem. Mi smo odgovorni za one koje kvarimo. Naš nepromišljen odnos prema živoj prirodi vratiće se našim potomcima kroz pad imuniteta i nove bolesti.

Setio sam se razgovora s jednim prijateljem koji živi u Ukrajini. Ispričao mi je zanimljivu priču. U Ukrajini je 1932. godine vladala glad, usled čega je dolazilo do pomora čitavih sela. Njegov otac je tad bio dete. Jednom prilikom je zaplakao i rekao da će svi oni najverovatnije umreti. Baka ga je tešila rečima: „Ne brini, unučo bakino. Ti ćeš preživeti. Da, sada nam je svima jako loše, ali za neko vreme će svim ljudima biti daleko teže. Skoro svi će teško oboljevati i to tako teško, da će im život biti nepodnošljiv. Veruj mi, unučo, biće mnogo gore nego što je sad. I umreće daleko više naroda. – A kada će to biti? – pitao ju je unuk. – To vreme neće skoro nastupiti – odgovorila je baka. – Ljudi će tad leteti na gvozdenim pticama, a celo nebo će biti u žicama, da bi ljudi mogli međusobno da razgovaraju.

Moj poznanik se osmehnuo:

– Dugo nisam shvatao šta znače reči – „celo nebo će biti u žicama“. I tek nedavno mi je sinulo – pa to su sadašnji mobilni telefoni. Baka je jednostavno živela na selu i na svoj način je protumačila informaciju koju je dobila na suptilnom planu. Tako da ispada da nam nije još puno ostalo.

Slegnuo sam ramenima.

– Ako imamo u vidu da je u proteklih deset godina hrana postala skoro nejestiva, nije iznenađujuće što nas očekuju problemi sa zdravljem.

Nedavno sam pročitao članak o tome kako su u Rusiji, u jednom institutu u blizini Moskve, naučnici otkrili sledeće: pronašli su način kako da proizvode hranu za bebe od mleka transgenih miševa. Nazvali su ga stoprocentnom zamenom za majčino mleko. U članku je stajalo kako su ruski naučnici uvereni da njihov eksperiment predstavlja ogroman progres jer takva efikasna tehnologija proizvodnje kvalitetne hrane za bebe nije postojala nigde u svetu.

U isto vreme sam pročitao drugi članak koji je govorio o eksperimentu na pacovima. Naime, mladunčad pacova su hranili mlekom, zbog čega su oni bili zadovoljni, lepo su napredovali i brzo rasli. Zatim su mleko zamenili veštačkom smesom, koja je po sastavu bila potpuno identična mleku, skoro do enzima. Međutim, ta mešavina nije proizvedena od žive materije, već na veštački način. Kao rezultat toga, pacovi su počeli da malaksavaju i umiru jedan po jedan. Zaključak je bio sledeći: naučnici, koji su napravili veštačku mešavinu, u sastav nisu uključili samo jedan element svojstven svim živim bićima – nevidljivu strukturu polja koja je poznata pod nazivima „biopolje“, „aura“ ili „duša“.

Što je viši razvojni nivo živog bića, značajniji su mu pojmovi kao što su „duša“, „osećanja“, „suptilna energija“. Ako je za mladunče pacova najvažnije da mleko ne bude veštačko, za čovekovo mladunče je važna ne samo energija, već i informaciona komponenta namirnice. Upravo majčino mleko, koje detetu prenosi osnovne informacije na fizičkom nivou, pomaže njegovoj duši da se aktivno razvija. Veštačke smese mogu da uspore razvoj onih nevidljivih struktura koje su povezane sa Višom čovekovom energijom.

Teško je zamisliti kakvu bi informaciju dete dobilo od mleka transgenih miševa, ali znam jedno: ako duša prestane da funkcionise, neminovna je postepena degradacija svesti i tela. Pritom, to se ne odnosi samo na čoveka.